

Van een Negertje

en een

Negerinnetje

Naverteld door

NANNIE VAN WEHL

In Amerika wonen heel veel negers. In elke stad, of elk dorp blijven de negers bij elkaar en vormen levendige groepen, gauw klaar om te juichen en te lachen, even gauw klaar om te huilen en stromen tranen te vergieten. Het is altijd dolgezellig om van ze te lezen, zowel in grotemensenboeken als in kinderboeken. Clemence Bauer, een der Zonneschijn-medewerksters, heeft een mooi boek over hun doldruk, pretmakend en ruziënd leventje voor jullie geschreven: Tom Arlington. En in de kranten heb je al een paar maal kunnen lezen, hoeveel spektakel de negers maakten, hoe ze zich opwonden, als de negerbokser Joe Louis moest optreden. Als hij dan won, was er eenvoudig geen houden aan het kinderlijke zwarte volkje. En jullie hebt misschien ook gehoord van Jesse Owens, die het hardst kan lopen van alle mensen van de hele wereld.

De negers houden er van hun kinderen plechtige namen te geven. Dit verhaaltje gaat over het negertje Napoleon en het negerinnetje Myrandy, zowat zeven of acht jaar oud en buurtjes van elkaar. Hier is het:

Er was eens een negertje, een klein pikzwart jongetje, dat Napoleon heette en dat met zijn Pappie en Mammie woonde, ver weg in het Zuiden, in het land van het suikerriet. (Met het Zuiden wordt bedoeld: een der Zuidelijke staten van Noord-Amerika: Georgia, Texas, Virginia). Suikerriet groeit als bamboe, met holle stengels, waarin zich het stroperige zoete vocht bevindt, waaruit de rietsuiker wordt bereid. Een land, waar suiker groeit, heet een suikerplantage. Vooral op Java werd ook heel wat suikerriet gekweekt. Daar waren zeer vele suikerfabrieken. De crisis heeft zich juist het hevigst in de suikerindustrie laten voelen. Tallozen zijn werkeloos en arm geworden, omdat het suikerriet niet veel meer waard was.

Recht tegenover Napoleon woonde een klein pikzwart meisje, dat Myrandy heette. Als je de weg langs de hutjes van Napoleon en Myrandy afliep, kwam je aan een groot stuk land vol suikerriet.

Op een dag zei Napoleon tot zichzelf: „Wat heb ik een trek in een lekker stuk

suikerriet om op te kauwen." Hij ging naar buiten, opweg naar het suikerveld. Daar zag hij, dat Myrandy over haar hekje heen op de weg sprong.

„Hametjo, Napoleon!" klonk haar gewone begroeting. Die betekende: „Hoe gaat het met jou, Napoleon?"

„Waar trek jij op af, Napoleon?"

„Ik ga naar het suikerveld. Ik heb trek in een stuk suikerriet om op te kauwen."

„Wacht op me. Ik kom ook."

Napoleon ging kranig rechtop staan.

„Als jij toch gaat, hoef ik niet te gaan. Als Pappie mijn voetsporen ziet, naar het suikerveld, krijg ik op mijn nek. Hier is Pappie's mooie mes. Ga jij nou naar het suikerveld en snijd twee mooie stukken suikerriet af, voor ons elk een. Maar pas alsjeblieft goed op dat mes! Pappie heeft het met Nieuwjaar van Oom Zebedeus gekregen en hij is er verschrikkelijk op gesteld. Zeg zelf: heb je ooit zo'n mooi mes gezien? En scherp! Het gaat als een vlijm door het suikerriet."

Napoleon zocht een heel makkelijk plaatsje uit aan de kant van de weg. Lui leunde hij tegen een boom. Hij vond zichzelf een hele Piet, dat hij dat zo netjes voor elkaar had gekregen. Straks een lekker stuk suikerriet, en geen voetstap van hem op de zandige weg.

Na een poosje kwam Myrandy terug.

„Waar is mijn suikerriet, Mandy?" riep hij haar al toe, lang vóór ze nog bij hem was.

„Ik heb geen suikerriet!" schreeuwde ze. „Ik deed een spelletje met je Pappies mes, ik schopte het telkens voor me uit, en ineens was ik 't kwijt."

„Lasammassie!" riep Napoleon uit, met een negerverwensinkje en sprong van schrik overeind. „Heb je mijn Pappies mes verloren? Wat is dat voor dommigheid om een spelletje met mijn Pappies mooie mes te doen? Waarom heb je het niet in je zak gestopt?"

„Nou, nou, wees maar niet bang!" suste Myrandy. „Ik ga 't zoeken, ik zal 't best weer terugvinden. En dan zal ik het in mijn zak steken."

Myrandy ging weer op weg. Napoleon zong luidkeels:

Wat zijn die meisjes dom, dom, dom!

Hoe slim, hoe slim ben ik?

Er moesten maar geen meisjes zijn!

Dan had ik veel meer schik!

Na een poosje kwam Myrandy terug.

„Waar is mijn suikerriet, Mandy?" riep hij alweer. „En heb je mijn Pappies mes gevonden?"

„Ik heb geen suikerriet!" riep Myrandy, „Ik heb je Pappies mes gevonden en ik heb 't in mijn zak gestoken. Maar toen ben ik hink-stap-sprong naar het

Met zijn handen voor z'n oren holde Napoleon weg.

suikerveld gegaan. En toen was ik het mes alweer verloren, want er was een gat in mijn zak”.

„Lasammassie!” riep Napoleon alweer, hevig verschrikt. „Als je 't nou weer vindt, en je hebt een gat in je zak, doe 't dan in je hoed” en hij wees op haar grote, gerafelde Zonnehoed.

„Ik zal 't heus wel weer vinden. En dan zal ik het heus in mijn hoed stoppen.” beloofde Myrandy met het ernstigste gezichtje en het ernstigste stemmetje van de wereld.

Daar trok ze er weer op uit. Napoleon zong haar, zo hard hij kon, achterna:

Wat zijn die meisjes dom, dom, dom!
Hoe knap, hoe knap ben ik!
Er moesten maar geen meisjes zijn,
Dan had ik veel meer schik!

Na een poosje zag hij Myrandy weer aankomen.

„Waar is mijn suikerriet, Mandy? En waar is mijn Pappies mes?”

„Ik heb nog geen suikerriet! Ik heb je Pappies mes gevonden en ik heb 't in mijn hoed gedaan. Maar toen ben ik hinkebaantje gaan spelen naar het suikerveld toe. En toen ik er was, had ik het mes niet meer.”

Napoleon sprong op. „Ik ga zelf het mes zoeken!” riep hij en holde de weg op. Myrandy maakte het zich heel makkelijk op het plaatsje, dat Napoleon zo juist verlaten had.

Al gauw had Napoleon het mes gevonden.

„Ik ga zelf mijn suikerriet snijden!” riep hij.

Toen hoorde hij Myrandy giechelen. Hij draaide zich om. Daar lag ze lui in de schaduw van de boom, die hij had uitgezocht en kauwde smakelijk op een prach-

tig stuk suikerriet. Je zag zó, dat het vol van de heerlijkste, zoetste stroop was.
„Hoe kom je aan dat suikerriet?” riep hij.

„Met jou Pappies mes heb ik een mooi stuk voor me afgesneden.”

„En waar is mijn stuk?”

Myrandy rolde ondeugend met haar ogen, zoals de zwartjes dat zo prachtig kunnen doen, en bleef smakkend en genietend doorkauwen.

„Waar is mijn stuk?” vroeg Napoleon nog eens, nu boos.

Myrandy giechelde: „Dat kan je zelf gaan snijden met het mooie mes van je Pappie.”

Napoleon riep driftig uit: „Je hebt me al die tijd voor de gek gehouden! Je hebt mijn Pappies mes helemaal niet verloren! Je bent een nare plaag!”

Myrandy lachte, tot de tranen over haar wangen rolden. Napoleon ging, inwendig woedend, op weg naar het suikerveld, het mes in de hand. Zijn voetsporen kwamen breed en plomp op de weg te staan. Hij vergat zijn angst voor een pak slaag van zijn Pappie, zó boos was hij op Mandy en zó verlangde hij naar nu toch eindelijk een lekker stuk suikerriet.

Myrandy nam even haar lekkerbeetje van haar mond en zong hem luidkeels na:

Wat zijn die jongens dom, dom, dom?
Hoe slim, hoe slim ben ik!
Er moesten maar geen jongens zijn
Dan had ik veel meer schik!

Met zijn handen voor zijn oren holde Napoleon weg.

GRAPJE

Bezoeker tot klein jongetje die hem opendoet:

Bezoeker. Hoe heet je, ventje?

Jongetje. Net als Vader.

Bezoeker. En hoe heet je Vader dan?

Jongetje. Net als ik.

Bezoeker. Maar . . . als je Moeder je b.v. roept om te komen eten, wat zegt zij dan?

Jongetje. Zij roepen mij nooit om te komen eten.

Bezoeker. Waarom niet?

Jongetje. Omdat ik altijd het eerst aan tafel zit.